

บทที่ 1

บทนำ

ที่มา และความสำคัญของปัญหาการวิจัย

ความนิยมเป็นสิ่งที่มิมีอิทธิพลต่อการดำเนินชีวิตของบุคคล โดยอาจจะย้อนถึงความเจริญก้าวหน้า หรือความเสื่อมถอยของสังคม ชาติใดประกอบด้วยประชาชนที่เพียบพร้อมไปด้วยความนิยมที่พึงประสงค์ก็นำมาซึ่งความสุข และความเป็นระเบียบเรียบร้อยแก่บ้านเมือง

ในปัจจุบันความนิยมทางเพศ และพฤติกรรมทางเพศของเยาวชนไทย กำลังมีการเปลี่ยนแปลงไปในทางที่ไม่เหมาะสมมากขึ้น เนื่องจากสภาพสังคมยุคโลกาภิวัตน์ที่มีความเจริญก้าวหน้าในการใช้เทคโนโลยีหลาย ๆ ด้าน โดยเฉพาะด้านการสื่อสาร ทำให้การแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสารต่าง ๆ ระหว่างประเทศทำได้ง่ายด้ายยิ่งขึ้น จากสภาพสังคมดังกล่าว ได้ส่งผลกระทบต่อเยาวชน จากการที่เยาวชนรับเอาวัฒนธรรมตลอดจนความนิยมต่าง ๆ จากชาติตะวันตกมาใช้เป็นแนวทางในการปฏิบัติ โดยมีมูลเหตุมาจากการรู้เท่าไม่ถึงการณ์ และเยาวชนรู้จักแต่การให้ประโยชน์จากเทคโนโลยี โดยไม่ได้มีกระบวนการเรียนรู้อย่างเท่าทันต่อสิ่งที่ได้รับ อีกทั้ง ยังขาดประสบการณ์ชีวิต จึงก่อให้เกิดความนิยม และพฤติกรรมทางเพศที่ไม่เหมาะสม ขัดต่อวัฒนธรรม และความนิยมอันดีงามของไทย เช่น พฤติกรรมการแสดงออกทางเพศของเยาวชนในที่สาธารณะ เป็นต้น

หากพิจารณาถึงมิติของความนิยมทางเพศของเยาวชนจะเห็นได้ว่ามีอยู่หลายมิติ โดยมีผู้วิจัยหลายท่านได้ให้ความสนใจ อาทิ สุพัตรา บุญญานุภาพพงศ์ (2548) ได้ทำการศึกษาในหัวข้อ “ปัจจัยที่มีผลต่อค่านิยมทางเพศของวัยรุ่นในเขตกรุงเทพมหานคร” ซึ่งได้ทำการศึกษาความนิยมทางเพศในแง่ของ การคบเพื่อนต่างเพศในฐานะคู่รัก การแสดงความรักระหว่างเพศ การมีเพศสัมพันธ์ก่อนสมรส การให้คุณค่าของพรหมจรรย์ การทำแท้ง และการสำเร็จความใคร่ด้วยตนเอง

ส่วนในงานวิจัยชิ้นนี้ จะทำการศึกษาความนิยมทางเพศในแง่ของการมีพฤติกรรมชายรักชายเท่านั้น เนื่องจากเป็นความนิยมทางเพศที่มักจะถูกสื่อมวลชนใช้ในการนำเสนอผ่านสื่อละคร

โทรทัศน์ และทำการ ศึกษาตัวแปรความนิยมทางเพศชายรักชาย ในฐานะเป็นตัวแปรที่ส่งผลให้เกิดความนิยมทางเพศชายรักชาย

ปัจจุบันกลุ่มชายรักชาย (เกย์) (Mala Homosexual) ได้ขยายตัวเพิ่มมากขึ้นจนเป็นกลุ่มสังคมย่อยที่มีขนาดใหญ่ โดยนายกมลเศรษฐ์ เก่งการเรือ ประธานสมาคมฟ้าสีรุ้งแห่งประเทศไทย (2549) กับการทำงานคลุกคลีในกลุ่มชาวเกย์ กล่าวว่า ในสังคมไทยมีมากถึงร้อยละ 10 ของประชากรชายที่เป็นเกย์ (www.gaythaiclub.com, 2549: Online)

นายแพทย์สุรพงษ์ อัมพันวงษ์ และคณะ (2525: 185 อ้างถึงใน ณัฐพงษ์ กระจำง 2540: Online) กล่าวว่า จากสถิติคนไข้ที่มาปรึกษาปัญหาการร่วมเพศพอประมาณได้ว่า เมืองไทยมีเกย์อยู่ประมาณ ไม่ต่ำกว่าร้อยละ 5 ของประชากรผู้ใหญ่

จากข้อมูลเหล่านี้ ชี้ให้เห็นว่าจำนวนประชากรของกลุ่มชายรักชายเป็น Subculture ที่มีขนาดใหญ่จนมีอาจมองข้ามความสำคัญนี้ได้ สามารถนำมาประมาณการประชากรชายได้ดังนี้

ตารางที่ 1.1 แสดงจำนวนประชากรชายไทยทั่วประเทศ (กรมการปกครอง กระทรวงมหาดไทย, 2553: Online) โดยจะประกาศเรื่องจำนวนราษฎรทั่วราชอาณาจักร ทุกวันที่ 31 ธันวาคม ของทุกปี

ปี พ.ศ.	จำนวนประชากรชายไทย (คน)
2550	31,095,942
2551	31,255,869
2552	31,293,096

ดังนั้น หากผู้วิจัยทำการประมาณจำนวนประชากรในกลุ่มชายรักชายทั่วประเทศ ในปี 2553 จะได้ดังนี้

ที่ ร้อยละ 5 ประมาณ 1,564,655 คน และ ที่ ร้อยละ 10 ประมาณ 3,129,310 คน

จากจำนวนกลุ่มชายรักชายที่มีแนวโน้มเพิ่มสูงขึ้น ซึ่งเราอาจพบเห็นได้จากสังคมรอบข้าง เป็นภาพสะท้อนหนึ่งของสังคม ที่มีอาจปิดบังได้ นอกเหนือจากบทบาททางเพศที่แตกต่างกัน ยังมี

รูปแบบการดำเนินชีวิตที่แตกต่าง ซึ่งจะสะท้อนให้เห็นได้ผ่านทางสื่อต่าง ๆ อาทิ นิตยสาร ภาพยนตร์ หรือแม้แต่ละครโทรทัศน์ ก็ยังมีให้เราพบเห็นได้อย่างมากมาย

ในงานวิจัยนี้จะทำการศึกษาอย่างเจาะลึกในสื่อละครโทรทัศน์เท่านั้น เนื่องจากเป็นสื่อที่สามารถกระตุ้นความรู้สึกของผู้ชมได้ทั้งภาพ แสง สี เสียง นอกจากนี้ยังเป็นสื่อที่สามารถเข้าถึงประชาชนได้มากที่สุดเมื่อเทียบกับสื่อในประเภทอื่น ๆ

สังคมไทยเป็นสังคมที่เปิดกว้างพร้อมที่จะรับสิ่งใหม่ ๆ เข้ามาอยู่เสมอ โดยเฉพาะบริบททางด้านวัฒนธรรมต่างชาติ ต้องยอมรับว่าในช่วง 4-5 ปีที่ผ่านมา “พฤติกรรมชายรักชาย” เป็นเรื่องที่มีกระแสเรียกร้องให้คนในสังคมหันมาเปิดใจยอมรับ และให้ความสนใจเป็นอย่างมาก โดยจะเห็นได้จากการสร้างภาพยนตร์ ที่มักจะใช้บริบทของ “พฤติกรรมชายรักชาย” เป็นส่วนหนึ่งของนักแสดงในภาพยนตร์ อาทิเช่น ภาพยนตร์เรื่อง “Formula 17” ของเตมูจิน (เครือข่ายหมงคลฟิล์ม) หรือภาพยนตร์ฮอลลีวูดอย่าง “Alexander” ของ WPM Film International หรือภาพยนตร์ทุนสร้างต่ำแต่ดาราดังอย่าง “A home at the end of the world” ของ Box Office Entertainment ไม่เว้นแม้แต่เวทีเมืองคานส์ จากการกำกับของ อภิชาติพงศ์ วีระเศรษฐกุล ผู้กำกับชาวไทย ในเรื่อง “สัตว์ประหลาด (Tropical Malady)” เป็นต้น นอกจากนี้ ในงานเทศกาลภาพยนตร์ ยังมีการเพิ่มรางวัลให้กับภาพยนตร์ที่เกี่ยวข้องกับประเด็น “รักร่วมเพศ” ยิ่งช่วยปลุกกระแสภาพยนตร์ชายรักชายแบบที่ไม่ได้ขายเนื้อหนัง หรือมีจริต แบบฉาบฉวยให้มีมากขึ้นอย่างที่คนไทยชอบ ไปสู่ประเด็นที่มีความสัมพันธ์อย่างจริงจัง มากกว่าการล้อเลียนแบบเดิม ๆ

ภาพยนตร์ชายรักชายที่เข้ามาในเมืองไทยขณะนี้ มีประเด็นฮิตต่างจากต่างประเทศ โดยเฉพาะในแง่การมี “Sex Scenes” อันน่าตื่นตะลึงระหว่างชายกับชายเป็นจุดขายของดาราดัง ก็ทำให้ภาพยนตร์เรื่องนั้นดังเป็นพลุแตก ซึ่งประเด็นนี้ อาจมีความอ่อนไหวสูงในประเทศที่ค่อนข้างจะอนุรักษ์นิยมอย่างประเทศไทย โดยเฉพาะเป็นการยากที่จะผ่านด่านของระบบเซ็นเซอร์

ผู้นำเข้าภาพยนตร์ชายรักชายมาในประเทศไทย จะมีการเลือกโรงภาพยนตร์ที่จะฉายภาพยนตร์ชายรักชายโดยเฉพาะ เช่น ที่เฮาส์รามา หรือลิโด เป็นต้น ซึ่งสิ่งนี้เป็นตัวสะท้อนให้เห็นถึงเสียงของคนในสังคมโดยรวมนั้น ยังไม่ให้การยอมรับ “พฤติกรรมชายรักชาย” มากนัก แต่อาจจะมีการกลุ่มชายรักชายด้วยกันเท่านั้น ที่จะให้ความสนใจในประเด็นนี้

สื่อภาพยนตร์ไทยที่มีการนำเสนอหรือถ่ายทอดเรื่องราวของเกย์เป็นครั้งแรกในปี พ.ศ. 2519 ชื่อเรื่อง "เกมส์" เป็นการเสนอแง่มุม หรือตีแผ่ภาพของเกย์ แต่เป็นเชิงลบ เพราะเป็นการเสนอเพียงด้านเดียวของผู้หญิงที่ได้รับความเสียหายที่มีความสัมพันธ์ กับผู้ชายที่เป็นเกย์ อันเป็นความเชื่อที่สังคมไทยมองเกย์ในลักษณะดังกล่าว จึงถือได้ว่าเป็นภาพยนตร์เกย์ ในยุคแรกของไทย (<http://dek-d.com/board/view.php?id=1410188>, 2552: Online)

ดร.เสรี วงษ์มณฑา ซึ่งโด่งดังจากการทำละครเวทีเรื่อง "ฉันผู้ชายนะยะ" ที่เปิดรอบ. การแสดงได้มากที่สุดแห่งยุค เป็นเรื่องราวของเกย์กลุ่มหนึ่งที่มาอยู่ร่วมกัน เป็นพวกปากจัด ชอบวิพากษ์วิจารณ์สังคมและการเมือง ได้มีการดัดแปลงจากละคร เวทีมาเป็นภาพยนตร์ในชื่อเรื่องเดียวกันในปี พ.ศ.2531 และได้รับการสนับสนุนจากประชาชนอย่างล้นหลามเช่นกัน อย่างไรก็ตาม ดร.เสรี วงษ์มณฑา ก็มีคู่ ปรบอย่าง ดร.วัลลภ ปิยะมโนธรรม เป็นผู้พยายามคัดค้าน หรือต่อต้านการเป็นเกย์ในสังคมไทยตั้งแต่ยุคดังกล่าวมาจนถึง ปัจจุบัน

การสร้างภาพยนตร์ไทยที่สะท้อนชีวิต และเรื่องราวเกี่ยวกับกลุ่มชายรักชายที่ผ่านมาแสดงให้เห็นว่า สังคมไทยมีความกล้าพอที่จะตีแผ่เรื่องราวของกลุ่มชายรักชายมากขึ้น ทั้ง ๆ ที่ในขณะนั้นสังคมไทยมีสภาพการยอมรับในเรื่องนี้ค่อนข้างน้อย อีกทั้งขัดต่อความคิด และความเชื่อกระแสหลักของบุคคลในสังคมก็ตาม แม้ว่าภาพลักษณ์ และภาพสะท้อนของกลุ่มชายรักชายในภาพยนตร์เหล่านั้นจะเป็นเชิงลบ และนำพฤติกรรมชายรักชายไปล้อเลียนในเชิงขบขัน และเย้ยหยันก็ตามที่ถือได้ว่า เป็นการทำให้เรื่องราวของพฤติกรรมชายรักชายได้ถ่ายทอดสู่สังคมไทยได้มากขึ้น

ทั้งนี้ กระแสเรียกร้องให้คนในสังคมหันมายอมรับ "พฤติกรรมชายรักชาย" ยังมีเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง โดยจะสังเกตได้จากละครโทรทัศน์ ซึ่งตัวละครมีบทบาทของ "พฤติกรรมชายรักชาย (เกย์)" ให้เห็นอย่างต่อเนื่องนับตั้งแต่ "เทิง สติเฟื่อง" ที่เป็นทั้งพิธีกร และนักแสดงปรากฏในจอโทรทัศน์ในยุคแรกของโทรทัศน์ไทย นอกจากนี้ นักแสดงอื่น ๆ ที่เป็นลักษณะของชายไม่จริงหญิงไม่แท้ ทำให้สังคมไทยได้รู้จัก และคุ้นเคยกับกลุ่มชายรักชายมากยิ่งขึ้น สื่อโทรทัศน์สามารถสะท้อนภาพของความเป็นเกย์ในคุณลักษณะต่าง ๆ ได้ชัดเจน กว่าสื่อมวลชนแขนงอื่น ๆ เนื่องจาก

เป็นสื่อที่ทำให้มองเห็นทั้งรูปร่าง หน้าตา น้ำเสียง บุคลิกลักษณะ กิริยาอาการ และเรื่องราวที่เกิดขึ้นกับตัวละครที่เป็นเกย์ ซึ่งมักเป็นเรื่องราวที่เป็นจริงใกล้เคียงกับกลุ่มชายรักชายในสังคม นั่นเอง

ตัวอย่างละครโทรทัศน์ที่มีบริบทของตัวละครเป็นชายรักชาย (เกย์) ได้แก่ น้ำตาลไหม้ ชายไม่จริงหญิงไม่แท้ รักไร้อันดับ ซอยปรารณา 2500 ทานชายกำมะลอ ปัญญาชนก้นครัว รักเล่ห์เพทุบาย ไม้แป๊กป้า เมืองมายา สะพานดาว กามเทพเล่นกล รักแปดพันเก้า เพ็ญสรวง พุ่มนี้รักเธอ เป็นต้น นักแสดงที่มารับบทบาทการแสดงเป็นเกย์ บางส่วนก็เป็นผู้ร่วมเพศด้วย ส่วนนักแสดงที่ไม่ได้เป็นผู้ร่วมเพศสามารถสวมบทบาทและถ่ายทอด และสื่อสาร ในความเป็นผู้ร่วมเพศได้ดีเกือบทุกคน ดังนั้น เห็นได้ว่าความเข้าใจ และการยอมรับกลุ่มผู้ร่วมเพศในสังคมไทยมีมากขึ้นตามลำดับ

พฤติกรรมชายรักชายของเยาวชนที่กำลังแพร่หลายอยู่ในปัจจุบัน ทั้งในวัยศึกษาเล่าเรียน และในวัยทำงาน พวกเขามีพฤติกรรมแสดงออกซึ่งความรักที่ไม่ถูกต้องอย่างเปิดเผย ไม่ว่าจะเป็นที่สาธารณะ สถานที่ทำงาน โดยไม่อายต่อสายตาของผู้คน และมีแนวโน้มว่าจะมีกลุ่มรักร่วมเพศเพิ่มมากขึ้นเรื่อย ๆ ทั้งนี้ ส่วนหนึ่งมาจากอิทธิพลของสื่อที่ให้การยอมรับส่งเสริมในพฤติกรรมดังกล่าว โดยเฉพาะละครโทรทัศน์ ที่มีการนำนักแสดงที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศมาแสดงส่งผลกระทบต่อเด็ก และเยาวชนที่อาจจะมีพฤติกรรมเลียนแบบได้

พฤติกรรมชายรักชายในปัจจุบันมีมากจนกลายเป็นแฟชั่น และมีการเลียนแบบ ตั้งเป็นกลุ่ม เป็นแก๊ง ตามสถานศึกษาต่าง ๆ มีการยกพวกไล่ตบตีแย่งแฟนกันระหว่างสถาบัน ไม่ต่างจากกลุ่มเด็กข้างกล นักเรียนชายไล้ชกต่อยกันเพื่อแย่งผู้ชาย ยังไม่รวมกลุ่มรักร่วมเพศที่ขายบริการอีกมาก ส่งผลต่อวัฒนธรรมไทยที่ดีงาม เนื่องจากพฤติกรรมดังกล่าวไม่ใช่ธรรมชาติ จริงอยู่แม้ว่าการมีพฤติกรรมดังกล่าว เป็นเรื่องของสิทธิส่วนบุคคลที่มีสิทธิจะประพฤติตัวได้ และไม่ทำให้ผู้อื่นเดือดร้อน แต่ต้องแสดงออกในที่ส่วนบุคคล หรือบ้านของตัวเองเท่านั้น

รพว.สาธารณสุข (2552: Online) เผยแนวโน้มผู้ติดเชื้อเอชไอรายใหม่ในประเทศไทยปีนี้ กว่า 1 ใน 4 เป็นกลุ่มที่มีพฤติกรรมนิยมไม้ป่าเดียวกัน (เกย์) ปัจจุบันมีผู้ติดเชื้อเอชไอรายใหม่เพิ่มวันละ 32 คน

นายแพทย์วิชัย โชควิวัฒน์ (2552: Online) ในฐานะประธานคนที่ 2 ของสสส. ได้เปิดเผยข้อมูลจากการศึกษาข้อมูลจากกระทรวงสาธารณสุขที่พบว่า พฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ที่ไม่ปลอดภัย ส่งผลให้มีความเสี่ยงให้เกิดการติดต่อของโรคทางเพศสัมพันธ์ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง “โรคเอดส์” โดยอัตราความเสี่ยงของกลุ่มผู้ติดเชื้อมีการเปลี่ยนแปลงอย่างต่อเนื่องมาตลอดในช่วง 10-20 ปี ที่ผ่านมา ใน พ.ศ.2533 การศึกษาการติดเชื้อเอชไอวีในประเทศไทยพบว่า กลุ่มเสี่ยงที่จะติดโรคเอดส์ คือกลุ่มผู้ชายที่ซื้อบริการทางเพศ ซึ่งสถิติดังกล่าวก็ส่งผลสอดคล้องต่อเนื่องในสิบปีให้หลัง คือใน พ.ศ.2543 กลุ่มที่ติดเชื้อเอดส์ที่มากที่สุดคือ กลุ่มแม่บ้านที่ติดเชื้อเอดส์จากสามีที่ไปติดมาจากที่อื่น และใน พ.ศ.2553 คาดการณ์กันว่า กลุ่มเสี่ยงที่จะติดเชื้อเอชไอวีสูงที่สุด คือ กลุ่มชายรักชาย

สื่อโทรทัศน์เป็นสื่อที่ถือได้ว่าเป็นสื่อกลาง ในการนำเสนอข้อมูลข่าวสารที่เข้าถึงเยาวชนได้มากที่สุด เนื่องจากมีภาพ แสง สี และเสียง ประกอบชัดเจน และสามารถรับชมได้โดยไม่เสียค่าใช้จ่ายใด ๆ เพราะได้รับการสนับสนุนจากองค์กรต่าง ๆ ทั้งภาครัฐ และภาคเอกชน ปัจจุบันสื่อโทรทัศน์มีอิทธิพลต่อผู้ชมมากขึ้น โดยเฉพาะเยาวชน แต่ภาพที่ปรากฏออกมาหลาย ๆ ครั้งเป็นภาพที่สะท้อนให้เห็นถึงความนิยม และวัฒนธรรมที่เปลี่ยนแปลงไปจากเดิม โดยนำเสนอผ่านทางละคร การ์ตูน ภาพยนตร์ ภาพข่าว และอื่น ๆ

เอนแบคโพลล์ (2549: Online) มหาวิทยาลัยอัสสัมชัญ ได้ทำการสำรวจภาคสนาม ในหัวข้อ “สื่อโทรทัศน์กับการใช้ความรุนแรงในกลุ่มเยาวชน” ผลการสำรวจพบว่า ร้อยละ 72.1 ระบุนิยมดูโทรทัศน์ทุกวัน โดยช่วงเวลาที่เยาวชนนิยมดูโทรทัศน์เป็นประจำ เป็นช่วงเวลาหลังเลิกเรียนเป็นหลัก คือ ตั้งแต่หลัง 17.00 น. เป็นต้นไป เรื่อยไปจนถึง 24.00 น. ไม่ว่าจะเป็น วันจันทร์-ศุกร์ หรือวันเสาร์-อาทิตย์ นั้น เยาวชนนิยมดู โทรทัศน์ตั้งแต่ช่วงเวลา 20.01-22.00 น. มากที่สุด รองลงมา เป็นช่วงเวลา 17.01-20.00 น. และ ช่วงเวลา 22.01-24.00 น. ตามลำดับ ซึ่งช่วงเวลาดังกล่าวเป็นช่วงเวลา “ละครหลังข่าว” และช่วงเวลา “รายการข่าว/วิเคราะห์ข่าว” นอกจากนี้ เยาวชน-ร้อยละ 67.4 นิยมดูละครโทรทัศน์

ศูนย์วิจัยกรุงเทพโพลล์ (2542: Online) มหาวิทยาลัยกรุงเทพ ได้ทำการสำรวจความคิดเห็นของเยาวชนในหัวข้อ “เยาวชนกับพฤติกรรมการลอกเลียนแบบ” พบว่า ร้อยละ 59.5 สื่อโทรทัศน์

คือ สื่อที่มีผลให้เกิดพฤติกรรมการลอกเลียนแบบของเยาวชนมากที่สุด รองลงมา คือ สื่อภาพยนตร์ ร้อยละ 20.8

ณัฐพงษ์ กระจำจ (2544: Online) ได้ทำการศึกษาถึงการเลียนแบบ และการแสดงออกของเยาวชนหลังจากชมรายการละครโทรทัศน์ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศแบบ “รักร่วมเพศชาย” พบว่า กลุ่มตัวอย่างชายส่วนใหญ่ร้อยละ 77.0 มีความพึงพอใจที่จะเลียนแบบนักแสดงชายจากละครโทรทัศน์

เมื่อปี 2550 (มิติน, 2550: 7 อ้างถึงใน www.sanook.com, 2550: Online) คณะรัฐมนตรี ได้มีมติเห็นชอบให้มีการจัดระดับความเหมาะสมของสื่อโทรทัศน์ โดยกำหนดให้กรมประชาสัมพันธ์จัดทำระบบการจำแนกเนื้อหาตามช่วงอายุของรายการโทรทัศน์ การกำหนดช่วงเวลาออกอากาศ การจัดทำกฎหมาย และนโยบายรองรับ พร้อมกันนี้ยังกำหนดให้กระทรวงวัฒนธรรมจัดตั้งคณะกรรมการร่วมระหว่างกระทรวงวัฒนธรรม กระทรวงการพัฒนาสังคม และความมั่นคงของมนุษย์ กระทรวงศึกษาธิการ และตัวแทนภาคประชาชน เพื่อเป็นกลไกสร้างการมีส่วนร่วมของภาคประชาชนในการติดตาม ฝ่าละอองธุรีศรัสมิ์ รวมถึงการสะท้อนความเห็นของรายการโทรทัศน์

มาตรการจัดเรตติ้งสื่อโทรทัศน์ จึงถือเป็นแรงกระตุ้นครั้งใหญ่ในวงการธุรกิจบันเทิงไทย โดยเฉพาะรายการละคร ที่ได้รับผลกระทบโดยตรง เนื่องจากเนื้อหาของละครโทรทัศน์ส่วนใหญ่จัดอยู่ในรายการประเภท น (รายการที่ผู้ใหญ่ควรให้คำแนะนำเด็กอายุระหว่าง 13-18 ปีในการรับชม) และ จ (รายการเฉพาะสำหรับผู้ใหญ่) ที่ต้องถูกจำกัดช่วงเวลาออกอากาศ โดยกำหนดให้รายการประเภท น สามารถออกอากาศได้ในช่วงเวลา 09.00-16.00 น. และ 20.00-05.00 น. ส่วนรายการประเภท จ สามารถออกอากาศได้หลังจากเวลา 22.00 น. เป็นต้นไป

จากผลการศึกษาเรื่อง สื่อโทรทัศน์กับการรับรู้ของเด็ก สถาบันราชานุกูล (2550: Online) พบว่า ผลจากการชมรายการโทรทัศน์ของเด็กอายุระหว่าง 0-3 ปี โทรทัศน์จะดึงดูดให้เด็กจ้องมองที่หน้าจอที่มีแสงสว่าง มีการเคลื่อนไหวภาพที่รวดเร็ว เด็กไม่มีโอกาสเรียนรู้แบบโต้ตอบกับสิ่งที่รับเข้ามา

เด็กอายุระหว่าง 3-5 ปี เด็กเริ่มพัฒนาการเรียนรู้จากการเล่นแบบสมมุติ ชอบการทดลอง เลียนแบบระบบคิดยังไม่สามารถแยกแยะระหว่างความจริงกับจินตนาการ การรับรู้ผ่านสื่อจะรับรู้ ข้อมูลแบบซึมซับว่าเป็นจริง เลียนแบบพฤติกรรมที่เห็นไม่สามารถตัดสินใจแยกแยะได้ด้วยตัวเอง ถึงอันตรายที่จะตามมา

เด็กอายุระหว่าง 6-12 ปี ยังเป็นช่วงที่เด็กมีการเลียนแบบสูง เนื่องจากระบบคิดยังอยู่ในช่วงการพัฒนาความเป็นเหตุเป็นผล จึงมีแนวโน้มสูงที่จะทดลองด้วยการเลียนแบบพฤติกรรม โดยไม่เข้าใจความหมายของพฤติกรรมนั้น และยังสร้างความนิยมต่อพฤติกรรมที่รับรู้ผ่านสื่อว่าเป็นความนิยมที่ยอมรับทางสังคม

และเด็กอายุระหว่าง 13-18 ปี ซึ่งเป็นวัยที่มีการพัฒนาระบบคิด ต้องการการยอมรับ และเลือกรับสิ่งที่เป็นตามกระแสหลักได้ง่าย เป็นวัยที่มีการแสวงหาด้านแบบในอุดมคติ เช่น นักร้อง นักดนตรี หรือดาราในดวงใจ จะมีอิทธิพลมากต่อความคิดและพฤติกรรมของวัยรุ่น รวมทั้งต้องการแสดงพฤติกรรมเลียนแบบผู้ใหญ่

หากเด็กมีการรับชมโทรทัศน์มากเกินไป โดยพบความถี่ในการเห็นภาพที่แสดงความรุนแรง พฤติกรรมทางเพศแบบผู้ใหญ่ การเบี่ยงเบนทางเพศ การใช้ภาษา และพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสม ส่งผลให้เด็กจะดูโทรทัศน์อย่างไม่มีที่สิ้นสุด อ่านหนังสือ หรือทำกิจกรรมอื่น ๆ น้อยลง และไม่คัดเลือกรายการที่เหมาะสม โดยพฤติกรรมที่เกิดขึ้นในเด็กเล็กในการรับชมรายการที่เหมาะสม คือ เกิดความหวาดหวั่น ตกใจกลัว และในเด็กโต นอกจากความตกใจแล้ว เด็กจะเริ่มคุ้นชิน กับภาพที่ได้รับ มีความคิดอยากเลียนแบบพฤติกรรม เกิดความนิยม และสร้างพฤติกรรมของตนเอง

ผลสะท้อนจากการรับชมรายการที่มีเนื้อหาไม่เหมาะสมสำหรับเยาวชนผ่านพฤติกรรม ก้าวร้าวรุนแรง การเบี่ยงเบนทางเพศจะมีส่วนกระตุ้นให้เกิดความเคยชิน ขาดความรู้สึกรู้สึกเห็นอกเห็นใจผู้ที่ถูกกระทำ ขณะที่พฤติกรรมทางเพศผ่านสื่อโทรทัศน์ จะทำให้การเข้าสู่พฤติกรรมทางเพศของเยาวชนเร็วขึ้น

นอกจากนี้ สถานการณ์สื่อในปัจจุบันยังได้สร้างความนิยม และพฤติกรรมต่าง ๆ มากมาย ให้กับคนในสังคม โดยเฉพาะกับเยาวชน แม้จะอ้างว่า สิ่งที่กำลังทำเป็นกระแสโลก เพราะสื่อประเทศอื่น ๆ ก็ทำกัน แต่สิ่งที่ทำให้เกิดปัญหาในต่อสังคมไทย ก็คือ เรายังไม่เตรียมความพร้อม

การรู้เท่าทันสื่อเหมือนประเทศอื่น ๆ เลย อีกทั้ง สื่อมวลชนล้นแล้วแต่เป็นมืออาชีพในการนำเสนอเนื้อหาเพียงด้านเดียว และยังมีการพัฒนาเทคนิค วิธีการนำเสนออยู่อย่างต่อเนื่อง ประกอบกับความสามารถในการรู้เท่าทันสื่อ ยังจำเป็นที่จะต้องใช้ระยะเวลาในการฝึกฝนอยู่พอสมควร

ด้วยเหตุนี้ ทักษะการรู้เท่าทันสื่อจึงจำเป็นต้องบ่มเพาะตั้งแต่เด็ก ให้พวกเขามีความรู้ความเข้าใจ สามารถวิเคราะห์เกี่ยวกับธรรมชาติของสื่อ เรียนรู้ว่า อะไรในสื่อคือ ความจริง อะไรคือสิ่งปรุงแต่ง เนื่องจากโลกยุคใหม่เยาวชนเสพสื่อมากกว่า และหลากหลายชนิดกว่าคนรุ่นก่อน

ดังนั้น การรู้เท่าทันสื่อ จึงเป็นทักษะสำคัญที่จะช่วยเสริมสร้างให้เยาวชนมีความพร้อมและภูมิคุ้มกันในการดำเนินชีวิตในสังคมได้อย่างมีความสุข และรู้จักใช้ประโยชน์จากสื่อไปในทางที่เหมาะสม

จากที่กล่าวมาข้างต้น จะสรุปได้ว่า “สื่อโทรทัศน์เปรียบเสมือนพ่อแม่คนที่ 2 ของเยาวชน หากพวกเขาซึมซับเอาสิ่งใดเข้าไปมาก ก็จะเติบโตเป็นผู้ใหญ่ที่มีนิสัย ความนิยม และบุคลิกเช่นนั้น” ดังนั้น ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะทำการศึกษา “การเปิดรับสื่อละครโทรทัศน์ การรู้เท่าทันสื่อ และความคิดเห็นต่อความนิยมทางเพศ และการเลียนแบบพฤติกรรมชายรักชายของเยาวชนในกรุงเทพมหานคร” ซึ่งจะทำการศึกษาในช่วงอายุ 13-18 ปี หรือนักเรียนมัธยมศึกษา เด็กในวัยนี้กำลังเป็นหัวเลี้ยวหัวต่อระหว่างวัยเด็กเข้าสู่วัยผู้ใหญ่ เป็นวัยที่ถูกโน้มน้าวได้ง่าย และมีพฤติกรรมเลียนแบบผู้ใหญ่สูง

วัตถุประสงค์การทำวิจัย

1. เพื่อศึกษาการเปิดรับสื่อละครโทรทัศน์ รู้เท่าทันสื่อ และความคิดเห็นต่อความนิยมทางเพศชายรักชาย และการเลียนแบบพฤติกรรมชายรักชายของเยาวชน
2. เพื่อศึกษาความแตกต่างของการเปิดรับสื่อละครโทรทัศน์ การรู้เท่าทันสื่อละครโทรทัศน์ และความคิดเห็นต่อความนิยมทางเพศชายรักชาย และการเลียนแบบพฤติกรรมชายรักชาย ของนักเรียนมัธยมศึกษาประเภทโรงเรียนชายล้วน และโรงเรียนสหศึกษา

3. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ของการเปิดรับสื่อละครโทรทัศน์ กับการรู้เท่าทันสื่อละครโทรทัศน์ และความคิดเห็นต่อความนิยมทางเพศชายรักชาย และการเลียนแบบพฤติกรรมชายรักของเยาวชน
4. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ของการรู้เท่าทันสื่อละครโทรทัศน์ กับความคิดเห็นต่อความนิยมทางเพศชายรักชาย และการเลียนแบบพฤติกรรมชายรักชายของนักเรียนมัธยมศึกษา
5. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ของความคิดเห็นต่อความนิยมทางเพศชายรักชาย กับความคิดเห็นต่อการเลียนแบบพฤติกรรมชายรักชายของเยาวชน
6. เพื่อศึกษาตัวแปรที่มีประสิทธิภาพมากที่สุด ในการอธิบายความคิดเห็นต่อการเลียนแบบพฤติกรรมชายรักชายของเยาวชน
7. เพื่อวิเคราะห์ความสัมพันธ์เชิงสาเหตุ ของความคิดเห็นต่อการเลียนแบบพฤติกรรมชายรักชายของเยาวชน

ปัญหานำการวิจัย

1. เยาวชนมีการเปิดรับสื่อละครโทรทัศน์ การรู้เท่าทันสื่อละครโทรทัศน์ และความคิดเห็นต่อความนิยมทางเพศชายรักชาย และการเลียนแบบพฤติกรรมชายรักชายเป็นอย่างไร
2. นักเรียนมัธยมศึกษาประเภทโรงเรียนชายล้วน มีการเปิดรับสื่อละครโทรทัศน์ การรู้เท่าทันสื่อละครโทรทัศน์ และความคิดเห็นต่อความนิยมทางเพศชายรักชาย และการเลียนแบบพฤติกรรมชายรักชายแตกต่างจากนักเรียนโรงเรียนสหศึกษาหรือไม่ อย่างไร
3. การเปิดรับสื่อละครโทรทัศน์ มีความสัมพันธ์กับการรู้เท่าทันสื่อละครโทรทัศน์ และความคิดเห็นต่อความนิยมทางเพศชายรักชาย และความคิดเห็นต่อการเลียนแบบพฤติกรรมชายรักชายของเยาวชนหรือไม่ อย่างไร
4. การรู้เท่าทันสื่อละครโทรทัศน์ มีความสัมพันธ์กับความคิดเห็นต่อความนิยมทางเพศชายรักชาย และความคิดเห็นต่อการเลียนแบบพฤติกรรมชายรักชายของเยาวชนหรือไม่ อย่างไร
5. ความคิดเห็นต่อความนิยมทางเพศชายรักชาย มีความสัมพันธ์กับความคิดเห็นต่อการเลียนแบบพฤติกรรมชายรักชายของเยาวชนหรือไม่ อย่างไร

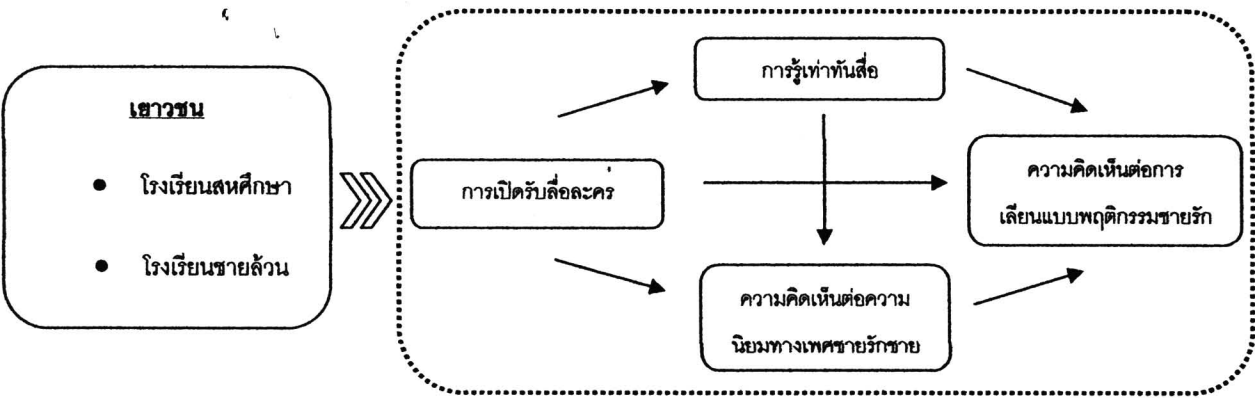
6. ตัวแปรใดที่มีประสิทธิภาพมากที่สุด ในการอธิบายความคิดเห็นต่อการเลียนแบบพฤติกรรมชายรักชายของเยาวชน
7. ตัวแปรใด เป็นตัวแปรที่มีความสัมพันธ์เชิงสาเหตุ ของความคิดเห็นต่อการเลียนแบบพฤติกรรมชายรักชายของเยาวชน

สมมติฐานการวิจัย

1. นักเรียนมัธยมศึกษาประเภทโรงเรียนชายล้วน มีการเปิดรับสื่อละครโทรทัศน์แตกต่างจากนักเรียนโรงเรียนสหศึกษา
2. นักเรียนมัธยมศึกษาประเภทโรงเรียนชายล้วน มีการรู้เท่าทันสื่อละครโทรทัศน์แตกต่างจากนักเรียนโรงเรียนสหศึกษา
3. นักเรียนมัธยมศึกษาประเภทโรงเรียนชายล้วน มีความคิดเห็นต่อความนิยมทางเพศชายรักชายแตกต่างจากนักเรียนโรงเรียนสหศึกษา
4. นักเรียนมัธยมศึกษาประเภทโรงเรียนชายล้วน มีความคิดเห็นต่อการเลียนแบบพฤติกรรมชายรักชายแตกต่างจากนักเรียนโรงเรียนสหศึกษา
5. การเปิดรับสื่อละครโทรทัศน์ มีความสัมพันธ์กับการรู้เท่าทันสื่อละครโทรทัศน์ของเยาวชน
6. การเปิดรับสื่อละครโทรทัศน์ มีความสัมพันธ์กับความคิดเห็นต่อความนิยมทางเพศชายรักชายของเยาวชน
7. การเปิดรับสื่อละครโทรทัศน์ มีความสัมพันธ์กับความคิดเห็นต่อการเลียนแบบพฤติกรรมชายรักชายของเยาวชน
8. การรู้เท่าทันสื่อละครโทรทัศน์ มีความสัมพันธ์กับความคิดเห็นต่อความนิยมทางเพศชายรักชายของเยาวชน
9. การรู้เท่าทันสื่อละครโทรทัศน์ มีความสัมพันธ์กับความคิดเห็นต่อการเลียนแบบพฤติกรรมชายรักชายของเยาวชน
10. ความคิดเห็นต่อความนิยมทางเพศชายรักชาย มีความสัมพันธ์กับความคิดเห็นต่อการเลียนแบบพฤติกรรมชายรักชายของเยาวชน

- 11. การเปิดรับสื่อละครโทรทัศน์ เป็นตัวแปรที่มีประสิทธิภาพมากที่สุดในการอธิบายความคิดเห็นต่อการเลียนแบบพฤติกรรมชายรักชายของเยาวชน
- 12. การเปิดรับละครโทรทัศน์ การรู้เท่าทันสื่อละครโทรทัศน์ และความคิดเห็นต่อความนิยมทางเพศ เป็นตัวแปรที่มีความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของความคิดเห็นต่อการเลียนแบบพฤติกรรมชายรักชายของเยาวชน

กรอบแนวคิดการวิจัย

ตัวแปรในการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยจะแบ่งตัวแปรที่ใช้ในการศึกษาตามสมมติฐานของการวิจัย ได้ดังนี้

- 1. นักเรียนมัธยมศึกษาประเภทโรงเรียนชายล้วน มีการเปิดรับสื่อละครโทรทัศน์แตกต่างจากนักเรียนโรงเรียนสหศึกษา

ตัวแปรอิสระ หมายถึง ประเภทโรงเรียนมัธยมศึกษา

ตัวแปรตาม หมายถึง การเปิดรับสื่อละครโทรทัศน์

- 2. นักเรียนมัธยมศึกษาประเภทโรงเรียนชายล้วน มีการรู้เท่าทันสื่อละครโทรทัศน์แตกต่างจากนักเรียนโรงเรียนสหศึกษา

ตัวแปรอิสระ หมายถึง ประเภทโรงเรียนมัธยมศึกษา

ตัวแปรตาม หมายถึง การรู้เท่าทันสื่อละครโทรทัศน์

สำนักงานคณะกรรมการวิจัยแห่งชาติ
ให้เสนอผลงานวิจัย
วันที่.....=5 ก.ค. 2555
เลขทะเบียน.....247289
เลขเรียกหนังสือ.....

13

3. นักเรียนมัธยมศึกษาประเภทโรงเรียนชายล้วน มีความคิดเห็นต่อความนิยมทางเพศชายรักชายแตกต่างจากนักเรียนโรงเรียนสหศึกษา

ตัวแปรอิสระ หมายถึง ประเภทโรงเรียนมัธยมศึกษา

ตัวแปรตาม หมายถึง ความคิดเห็นต่อความนิยมทางเพศชายรักชาย

4. นักเรียนมัธยมศึกษาประเภทโรงเรียนชายล้วน มีความคิดเห็นต่อการเลียนแบบพฤติกรรมชายรักชายแตกต่างจากนักเรียนโรงเรียนสหศึกษา

ตัวแปรอิสระ หมายถึง ประเภทโรงเรียนมัธยมศึกษา

ตัวแปรตาม หมายถึง ความคิดเห็นต่อการเลียนแบบพฤติกรรมชายรักชาย

5. การเปิดรับสื่อละครโทรทัศน์ มีความสัมพันธ์กับการรู้เท่าทันสื่อละครโทรทัศน์ของเยาวชน

ตัวแปรอิสระ หมายถึง การเปิดรับสื่อละครโทรทัศน์

ตัวแปรตาม หมายถึง การรู้เท่าทันสื่อละครโทรทัศน์

6. การเปิดรับสื่อละครโทรทัศน์ มีความสัมพันธ์กับความคิดเห็นต่อความนิยมทางเพศชายรักชายของเยาวชน

ตัวแปรอิสระ หมายถึง การเปิดรับสื่อละครโทรทัศน์

ตัวแปรตาม หมายถึง ความคิดเห็นต่อความนิยมทางเพศชายรักชาย

7. การเปิดรับสื่อละครโทรทัศน์ มีความสัมพันธ์กับความคิดเห็นต่อการเลียนแบบพฤติกรรมชายรักชายของเยาวชน

ตัวแปรอิสระ หมายถึง การเปิดรับสื่อละครโทรทัศน์

ตัวแปรตาม หมายถึง ความคิดเห็นต่อการเลียนแบบพฤติกรรมชายรักชาย

8. การรู้เท่าทันสื่อละครโทรทัศน์ มีความสัมพันธ์กับความคิดเห็นต่อความนิยมทางเพศชายรักชายของเยาวชน

ตัวแปรอิสระ หมายถึง การรู้เท่าทันสื่อละครโทรทัศน์

ตัวแปรตาม หมายถึง ความคิดเห็นต่อความนิยมทางเพศชายรักชาย

9. การรู้เท่าทันสื่อละครโทรทัศน์ มีความสัมพันธ์กับความคิดเห็นต่อการเลียนแบบพฤติกรรมชายรักชายของเยาวชน

ตัวแปรอิสระ หมายถึง การรู้เท่าทันสื่อละครโทรทัศน์

ตัวแปรตาม หมายถึง ความคิดเห็นต่อการเลียนแบบพฤติกรรมชายรักชาย

10. ความคิดเห็นต่อความนิยมทางเพศชายรักชาย มีความสัมพันธ์กับความคิดเห็นต่อการเลียนแบบพฤติกรรมชายรักชายของเยาวชน

ตัวแปรอิสระ หมายถึง ความคิดเห็นต่อความนิยมทางเพศชายรักชาย

ตัวแปรตาม หมายถึง ความคิดเห็นต่อการเลียนแบบพฤติกรรมชายรักชาย

11. การเปิดรับสื่อละครโทรทัศน์ เป็นตัวแปรที่มีประสิทธิภาพมากที่สุดในการอธิบายความคิดเห็นต่อการเลียนแบบพฤติกรรมชายรักชายของเยาวชน

ตัวแปรอิสระ หมายถึง การเปิดรับสื่อละครโทรทัศน์

การรู้เท่าทันสื่อละครโทรทัศน์

ความคิดเห็นต่อความนิยมทางเพศ

ตัวแปรตาม หมายถึง ความคิดเห็นต่อการเลียนแบบพฤติกรรมชายรักชาย

12. การเปิดรับละครโทรทัศน์ การรู้เท่าทันสื่อละครโทรทัศน์ และความคิดเห็นต่อความนิยมทางเพศ เป็นตัวแปรที่มีความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของความคิดเห็นต่อการเลียนแบบพฤติกรรมชายรักชายของเยาวชน

ตัวแปรอิสระ หมายถึง การเปิดรับสื่อละครโทรทัศน์

การรู้เท่าทันสื่อละครโทรทัศน์

และความคิดเห็นต่อความนิยมทางเพศ

ตัวแปรตาม หมายถึง ความคิดเห็นต่อการเลียนแบบพฤติกรรมชายรักชาย

ขอบเขตการวิจัย

1. ในงานวิจัยนี้ ผู้วิจัยมุ่งเน้นที่จะศึกษาการเปิดรับสื่อละครโทรทัศน์ การรู้เท่าทันสื่อ ความคิดเห็นต่อความนิยมทางเพศ และความคิดเห็นต่อการเลียนแบบพฤติกรรมชายรักชายของเยาวชนในกรุงเทพมหานคร ดังนั้น เพื่อให้ได้ข้อมูลเกี่ยวกับชายรักชายที่มีความชัดเจน และถูกต้อง ผู้วิจัยจึงจะทำการศึกษานักเรียนมัธยมศึกษาเพศชายเท่านั้น ซึ่งจะหมายถึง โรงเรียนมัธยมศึกษาประเภทโรงเรียนชายล้วน และสหศึกษา
2. กลุ่มตัวอย่างในการศึกษาครั้งนี้ คือ นักเรียนมัธยมศึกษา และอยู่ในสถาบันการศึกษา ภายใต้สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน (สพฐ.) ในพื้นที่เขตกรุงเทพมหานคร เท่านั้น
3. กลุ่มตัวอย่างจะต้องมีการเปิดรับชมละครโทรทัศน์ที่กำหนดไว้ ในนิยามศัพท์อย่างน้อย 1 เรื่อง
4. การรู้เท่าทันสื่อ ในงานวิจัยนี้จะหมายถึงการรู้เท่าทันสื่อละครโทรทัศน์เท่านั้น

นิยามศัพท์

1. **ละครโทรทัศน์** หมายถึง ละครที่มีบริบทชายรักชายอยู่ในเนื้อหาของละคร ได้แก่ เรื่อง น้ำตาลไหม้ ชายไม่จริงหญิงไม่แท้ รักไร้อันดับ ขอยปรารภ 2500 ทานชายกำมะลอ ปัญญาชน ก้นครัว รักเล่ห์เพทุบาย ไม้แปดกป้า เมืองมายา สะพานดาว กามเทพเล่นกล รักแปดพันเก้า เพลจสีรุ้ง พรุ้งนี้ก็รักเธอ เลื่อมพรายลายรัก เป็นต้น โดยนำออกอากาศผ่านสื่อโทรทัศน์ในประเทศไทย สามารถนำมาออกอากาศซ้ำ หรือเผยแพร่ผ่านช่องทางอื่น ได้แก่ หนังสือพิมพ์ อินเทอร์เน็ต/เว็บไซต์ สื่อเคเบิลทีวี CD/VCD/DVD หรือแม้แต่การนำมาตีพิมพ์เป็นเรื่องย่อละคร เป็นต้น
2. **การเปิดรับสื่อละครโทรทัศน์** หมายถึง ความบ่อยครั้ง ช่วงเวลา และระยะเวลาในการรับชมละครโทรทัศน์
3. **การรู้เท่าทันสื่อละครโทรทัศน์** หมายถึง การตระหนักถึงความสำคัญของความสามารถในแต่ละด้าน ได้แก่ ความสามารถในการเข้าถึงสื่อ การวิเคราะห์สื่อ การประเมินค่าสื่อ การสังเคราะห์ ที่นักเรียนมัศึกษามีต่อละครโทรทัศน์

4. **ความคิดเห็นต่อความนิยมทางเพศ** หมายถึง การให้คุณค่า การยอมรับ การเปิดเผยตนเอง หรือการเชื่อถือสิ่งใดสิ่งหนึ่งที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศ ไม่ว่าจะเป็นเรื่องของความสัมพันธ์ระหว่างเพศชายกับชาย ความต้องการทางเพศ ตลอดจนพฤติกรรมต่าง ๆ ทางเพศ ซึ่งเป็นการยอมรับเชื่อถือ และปฏิบัติตามนั้น เกิดขึ้นทั้งจากการประเมินค่าด้วยตนเอง อันเกิดจากการเปิดเผยตนเอง และจากการประเมินค่าของบุคคลอื่นในสังคม อันเกิดจากการเรียนรู้ทางสังคม สิ่งเหล่านั้นเป็นสิ่งที่ปรากฏอยู่ในความคิดของบุคคล และบุคคลนั้นพร้อมที่จะปฏิบัติตามความเชื่อเหล่านั้น ซึ่งจะพัฒนาการเป็นความนิยมทางเพศในที่สุด

5. **ความคิดเห็นต่อการเลียนแบบ** หมายถึง การกระทำที่เกิดจากการเรียนรู้จากการสังเกต การกระทำจากบุคคลที่ผู้เลียนแบบนิยมชมชอบ ซึ่งได้รับการชมละครโทรทัศน์ ได้แก่ รูปแบบการแต่งกาย ทรงผม บุคลิกลักษณะ กิริยามารยาท การแสดงออกท่าทาง และรูปแบบภาษาที่ใช้ในการสนทนา

6. **พฤติกรรมชายรักชาย** หมายถึง การกระทำที่กลุ่มเพศชายใช้แสดงออกถึงความรู้สึกชอบพอกับเพศเดียวกัน ถึงขั้นรู้สึกอยากแตะเนื้อต้องตัวกัน และมีเพศสัมพันธ์กับเพศชายด้วยกัน ในงานวิจัยนี้จะเลือกศึกษาเฉพาะกลุ่มชายรักชายที่แต่งตัวเป็นชายเท่านั้น โดยไม่นับผู้แปลงเพศ และไม่นับกลุ่มแต่งกายเลียนแบบหญิง

7. **เยาวชน** หมายถึง นักเรียนที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้นมัธยมศึกษา ซึ่งสามารถแบ่งออกเป็น 2 ช่วงการศึกษา ได้แก่ ระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น และระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ใช้เวลาศึกษาช่วงการศึกษาระยะ 3 ปี หรือเรียกย่อ ๆ ว่า ม.1-ม.6

8. **การเปิดเผยตนเอง** หมายถึง วิธีการที่บุคคลใดบุคคลหนึ่งใช้แสดงออกถึงตัวตนที่แท้จริงให้ปรากฏออกมา โดยบ่งบอกถึงความเป็นตัวของตัวเองต่อบุคคลรอบข้าง และสังคมให้ได้รับรู้ผ่านทางการแต่งกาย ทรงผม บุคลิกลักษณะ กิริยามารยาท การแสดงออกท่าทาง และรูปแบบภาษาที่ใช้ในการสนทนา

9. การเรียนรู้ทางสังคม หมายถึง กระบวนการที่ทำให้บุคคลใดบุคคลหนึ่งเกิดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม หรือมีความโน้มเอียงในพฤติกรรมผ่านประสบการณ์ตรง หรือจากการสังเกตจากตัวต้นแบบ ซึ่งมักเป็นบุคคลที่อยู่รอบข้าง ได้แก่ พ่อ แม่ พี่น้อง เพื่อน ครู อาจารย์ รวมทั้งการได้เห็น และได้ยินจากสื่อมวลชน

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. สามารถนำมาเป็นบทสะท้อนให้กับสื่อมวลชนได้รับทราบ ถึงผลกระทบดังกล่าวที่เกิดขึ้นเพื่อให้สื่อมวลชน และหน่วยงานที่เกี่ยวข้องให้ความสำคัญกับการนำเสนอภาพลักษณ์ของกลุ่มชายรักชายในสื่อละครโทรทัศน์ เพื่อไม่ให้เป็นการชี้นำ หรือเป็นแบบอย่างในการปฏิบัติของเยาวชนต่อไป

2. ผลของการวิจัยในครั้งนี้จะเป็นประโยชน์ต่อนักวิจัย นักวิชาการ และผู้สนใจในด้านการเปิดรับสื่อละครโทรทัศน์ การรู้เท่าทันสื่อ ความคิดเห็นต่อความนิยมทางเพศ และความคิดเห็นต่อการเลียนแบบพฤติกรรมชายรักชายของเยาวชน ซึ่งอาจจะส่งผลต่อพฤติกรรมของเยาวชนในด้านอื่น ๆ ต่อไป

3. เพื่อใช้เป็นแนวทางในการศึกษาประเด็นงานวิจัยในแง่มุมอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องกับเยาวชน และกลุ่มชายรักชายต่อไป